

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

10. Quinta morientium tentatio contra charitatem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

Math. 20. 1.
6.

moriatur. Quis tam claram Dei promissionem dicat esse simulatam & vanam? Nonne fides docet, Deum esse similem Patrifamilias, qui non tantum vocat operarios primo mane, & in meridie, sed etiam vesperi, immo etiam undecima atque vltima diei hora? Quos autem vocat, ijs & auxilia offert sufficientia, per quæ venire possint ad vocantem. Vocare autem eum nos, etiam indicium est, quod tunc omnes ex præcepto jubeantur sua peccata confiteri, & præsto sit plerumque occasio confitendi, adeoque etiam potestas sacerdotis, (cuiuscumque, in ea vltima necessitate) te absoluendi. Accedit & alterum præceptum, sacrum viaticum sumendi. Quid autem est viaticum illud, nisi SS. Eucharistiæ Sacramentum, quod est pignus æternæ vitæ? Quomodo sperare non potest, qui tale pignus accipit à iudice, ad quem citatur? Adde, non sine gravi causa speciale à Christo institutum esse Sacramentum, ad spiritualem gratiam infirmis largiendam, eosque ad felicem mortem disponendos. Super quæ omnia severissimum extat præceptum, ne quisquam, quàm diu spirat, de venia impetranda, aut misericordia diuina desperet; adeoque etiam fide excidat, à qua docemur, omnipotentis Dei clementiam ac bonitatem infinites esse maiore, vniuersâ non tantum vnius, sed etiam omnium mortalium, qui sunt, quique fuere, *Et qui post alijs erunt in annis*, iniquitate & impietate. Hinc in illo articulo mortis, non potest Deus luculentiùs offendi, quàm si de eius misericordia desperemus. Hoc enim est Deum negare. Et S. Hieronymo teste, Iudas proditor magis peccauit desperando, quàm Christum Dei Filium tradendo. E diuerso autem sceleratus latro, quia Christi misericordiam inuocauit, jam in patibulo pendens, quod credidit, & petiuit, impetrauit.

X.

5. Tentantur ægroti, quando nec de fide dimoueri possunt, nec à spe depelli, vt saltem charitate neque in Deum, neque in proximum ferantur. Quid non machinatur Orcus, vt testamenta nulla fiant, & inde non solum optimè meriti, amicissimæque prætereantur, sed etiam lites & rixæ oriantur? Quoties etiam opulenti è vita decedunt, pauperum, Ecclesiarumque obliti? Vel certè multi toti sunt in diuitijs suis, testamentisque disponendis, ita vt tempus omne negligent, quod superesset, ad Deum

super

super omnia, adeoque etiam super amicos, fortunas, & vitam ipsam amandum. Tunc enim tempus est, ut nos totos diuinæ voluntati tradamus, sequamurque ex hac vita ad meliorem nos euocantem. Similes esse debemus *seruis expectantibus dominum suum, quando reuertatur à nuptijs: ut cum venerit, & pulsauerit, confestim aperiant ei.* At nos, quantum possumus, obnitimur, & oblectamur, more reorum, necessitate tracti, non obsequio prompti. Si præmium laboris speramus, cur venimus inuiti? Quid tergiversaris, miser? velis nolis, eundem est. Iam lata est à iudice sententia, mutari non potest tuis querelis. Fac ex necessitate virtutem; & quod tibi difficile est, facile redde promptitudine tua: qua ipsa placabitur Iudex, qui te citauit, cum viderit obsequentem. Nauigaturus nauclero credis de tempestate prospicienti; crede & Deo, qui longè meliùs scit quando de vitæ portu soluenda sit nauis tua. Iam in gratia es, fortasse post annum non eris; fortasse nec cras eris. Quid tibi de supulchro, de funere, de morte inutiles cogitationes excitas? cogita de poenitentia agenda; immola te Christo, saltem per hanc in lecto mortem, qui non potes in martyrio. At obijcit tibi satan parentes, filios, familiam, mille alias curas; obijcit fortasse seipsum terribili larua metuendum? Imitare passerem illum, qui in Concilio Chalædonum sub tegmine fagi celebrato, accipitre insequente, & eum jam jam unguibus prehensuro, in sinum Xenocratis delapsus reperit perfugij securitatem. *Multis passeribus meliores estis vos,* ait Dominus. Quòd si ergo Tartareus accipiter, te vrget; si ungues suos tibi iniicere parat animam acturo, quò tutius confugies, quàm in pectus & sinum Crucifixi Christi, qui tibi in manus traditur? & , ut Chrysologus ait, *dilatât viscera, pectus porrigit, offert sinum, gremium pandit, ut in vulnere lateris eius, tamquam in foraminibus petra, tutus habites, & animam tuam conserues?* Nam *illic passeris nidificabunt.* Quia, ut S. Thomas scribit, *Memoria Dominica Passionis, contra insultus & tentationes diaboli munit & roborat.* Itaque non tantum dedit seipsum Christus, pro gratia nobis promerenda, sed etiam vel sola memoria Christi passus est nobis admodum salutaris. *Nihil tam salutiferum nobis est, ait S. Augustinus, quàm cogitare, quanta pro nobis pertulit Deus &*

Luc. 12. 26.

Manu: ius in apoptheg. lib. 7. n. 135.

Matth. 10.

Chrysol. serm. 108.

Cant. 2.

Psal. 101.

S. Thom. in 3 Petr. 4.

S. Augustin. vel alius. serm. 23. ad frat. in Erem.

Lobbetius.
D6. 2. quadr.
9. 5.

homo. Utillissimi igitur documentiloco est historia, quam Lobbetius recenset de S. Iohanne Euangelista, qui maximo desiderio flagrabat Virginis Matris Christi, jam in celo existentis, intuenti. Et stitit se illi Virgo, cui sub cruce erat commendatus. Neque videndam dumtaxat, sed audiendam etiam se exhibuit, ac bene longum cum illo sermonem instituit de cruciatibus Christi, quos illa in monte Caluarie cordi suo impressisset, tamquam gladium à Simeone prædictum. Ad extremum adiecit, Filium suum IESUM ei, qui jugiter Passionem Domini meditaretur, has tres prærogativas concessisse. 1. Ut, antè quàm è viuis excederet, feruentissimæ contritionis actum omnium peccatorum, illi impetraret. 2. Deiparam illi in agone extremo, præsidio futuram; quam pròinde non frustra quotidie salutantes dicimus: Ora pro nobis peccatoribus, nunc & in hora mortis nostræ. 3. Filium Matri transcripsisse omne jus quiduis pro illo impetrandi. Adedò non modò dignum est, ut quæ pro nobis pertulit Filius, grata mente recolamus, sed etiam Matri acceptum, ut quos illa cordi suo impressit Seruatoris nostri dolores, etiam nos ipsi nobis imprimamus. In quam rem facit pia illa consuetudo eorum, qui in oratorio, aut Musæo suo, semper ante se habent Imaginem crucifixi, vnde & discant Dominicæ Passionis non obliuisci, & quas cogitationes, dum morituræ eamdem effigiem aspiciant, debeant exercere.

CAPVT LXI.

Quos DEVS maximè sinat sine pœnitentia, in peccatis suis, emori; & Magistratus punire debeat, ne ob eos communitas patiatur?

J.
Matth. 17. 4.

Isa 48. 22.

MNES, qui de celo audiunt, vellent esse beati, dicuntque: *Bonum est, nos hinc esse:* sed non omnes volunt facere id, per quod fiant beati. Sicut omnes optant pacem, at non omnes volunt præstare id, per quod obtineant pacem. *Non est pax impijs, dicit Dominus,* & tamen, qui pacem optant, non colunt pietatem. Ita & ad beatitudinem cælestem nullus potest pertingere peccator, sine pœnitentia, pœnitentiam tamen